

Markus Ikola

JASU

**SÄPINÄÄ JA
SÄÄTÖÄ**

Karisto
Hämeenlinna

© Markus Ikola ja Karisto/Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

ISBN 978-951-1-39274-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

TASAN EI KÄY ONNETTOMAN LAHJAT

Kaikkia asioita ei ole tasapuolisesti jaettu ihmiskunnalle. Egyptissä paistaa marraskuussakin aurinko, mutta täällä keltaista valoa näkee vain tolpassa punaisen ja vihreän välissä. Italiassa kaikki syövät pastaa ja pizzaa. Meillä lapataan naamariin kesäkeittoa ja ohrasuurimoita.

Onneksi kaikki ovat joissain jutuissa toisia onnekkaampia. Suomalaiset pärjäävät ampumahiihdossa egyptiläisiä paremmin, ja meillä on lyhyempi matka Lappiin kuin italialaisilla.

Mä olen erityisen onnekas. Mulle on annettu huippukaverit ja maailman upein tyttöystävä. Sen nimi on Maria. Siis sen tyttöystävän, ei kavereiden. Kavereilla on jokaisella eri nimi. Ne ovat

pituusjärjestyksestä ptkästä pitkään: Peter, Lauri ja Henkka.

Peterin ja Henkan väliin voisi laittaa varmasti kaikki Albanian partiolaiset, koska Peter on helmipöllön korkuinen ja Henkka puolestaan yhtä pitkä kuin Nieminen. Ainakin silloin, kun se seisoo jalkapallon päällä. Siis Henkka, ei Nieminen.

Nieminen on meidän ope, eikä seiso siksi jalkapallon päällä. Opettajat eivät ota turhia turvallisuusriskejä. Eivätkä ne muutenkaan seisoi jalkapallon päällä, koska pallot on ostettu kaupungin rahoilla. Jos ne menevät soikeiksi, joutuu kaupunki ostamaan uudet pallot. Se raha on sitten pois muusta tärkeästä, kuten kaupunginvaltuutettujen laivaristeilyistä.

Nieminen ei ole ottanut elämässään mitään riskejä, esimerkiksi muuttanut pois äitinsä luota tai ryhtynyt seurustelemaan. Jälkimmäistä se yrittää silloin tällöin, mutta kukaan nainen ei puolestaan uskalla ottaa riskiä jakaa elämäänsä Niemisen kanssa.

Meidän luokan opettamisvelvollisuuden Nieminen kuitenkin otti. Katuu sitä varmasti vielä kuolinvuoteellaankin. Olikohan se huumattu,

kun siltä kysyttiin asiaa? Ehkä toinen vaihtoehto oli opettaa sarjamurhaajille jäätanssia. Nieminen luuli valitsevansa helpomman duunin.

Henkka ei kadu koskaan mitään. Se on ihailtavan itsevarma. Kokeissakin se kirjoittaa oikeat vastaukset sataprosenttisella varmuudella. Niemisen tarkastuksessa tosin tulee ilmi, että kokeen vastaukset ovat oikein viiden prosentin tarkkuudella. Mun koevastaukset noudattavat samaa osumatarkkuutta. Me olemme Henkan kanssa siksi sellaiset *sielunkumpparit*. Muutenkin tykätään samoista asioista. Pelaamisesta, tytöistä ja vastuun välttelystä.

Peter ei ole saanut tähän mennessä kovin paljon senttejä tai kiloja kroppaansa. Se on vähän kuin ihmiskunnan Vatikaani. Pieni ja puolustuskyvytön alue isompien keskellä. Muita kiinnostavia ominaisuuksia kaverilla kuitenkin riittää: älykkyyttä, rikkaat vanhemmat ja maakunnan monipuolisin allergialuettelo. Siksi Peter välttelee melkein kaikkia ruoka-aineita, pölyisiä paikkoja ja jännittäviä tilanteita.

Mä olen yhtä pitkä kuin Lauri. Meidän perhetilanne on kuitenkin ihan erilainen. Laurin perheessä on vain kaksi ihmistä, Lauri ja sen isä.

Laurin äiti kuoli, kun se aloitti koulun. Lauri muutti isänsä kanssa myöhemmin Lapualta pois. Onneksi tulivat meidän kaupunkiin. Olisi ollut vaikea tutustua niin mukavaan tyyppiin, jos se olisi muuttanut esimerkiksi Rio de Janeiroon. Eikä Riossa olisi ymmärretty sen lapualaista murrettakaan.

Meidän perheessä on puolestaan liikaa ihmisiä. Se ylimääräinen otus on Janttu. Se on kasilla ja muuttaa toivottavasti pian pois. Vaikka Saudi-Arabiaan kamelinhoitajaksi.

Janttu äksyilee ja syyttää mua kaikesta. Kerrankin se väitti mun häiritsevän sen läksyjen tekoa, vaikka mä vain harjoittelin vähän Tarzan-huutoja tekeillä olevaan videopätkään.

Ehkä ne ymmärtävät Janttua Saudi-Arabiassa, kun niillä itselläänkin on hankaluuksia. Hiekkaa ja öljyä joka paikassa.

Urho on toinen perheemme aikuisista. Siis ikänsä puolesta, ei käytöksen. Urhollekin on annettu tasapuolisesti eri asioita. Se on saanut tasan puolet gorillalauman karvoista ja jäätelöauton painosta.

Urholla on oma firma, joka asentaa putkia taloihin. Yrityksessä on yhtä monta ihmistä kuin

katolilaisen papin makuuhuoneessa. Töitä kyllä riittäisi toisellekin LVI-asentajalle, mutta Urho nauttii työstään niin paljon, että haluaa tehdä kaiken itse.

Urho ymmärtää kyllä helppoja käskyjä ja osaa solmia kengännauhat, mutta se joutuu yhä harjoittelemaan samoja asioita kuin kakkosluokkalaiset. Veitsellä ja haarukalla syömistä, jonottamista ilman tönimistä ja pierun pidättämistä muiden seurassa.

Ulla on oikeasti aikuinen. Se kasvatti Jantun ja mut kotona, eikä mennyt töihin. Se teki nykyaikaisen päätöksen, eikä antanut muiden painostuksen vaikuttaa. Urhokin olisi periaatteessa voinut jäädä kotiin, mutta neuvolassa eivät suosittelleet sitä vaihtoehtoa. Lähettivät Ullalle viestin, jossa luki:

On lapsen edun mukaista, että huoneistossanne asuva mies hoitaa lapsia vain jonkun aikuisen läsnä ollessa.

Ullan masu on kohta yhtä iso kuin Urholla. Ulla ei ole kuitenkaan pullea. Sen mahassa kasvaa kolmas lapsi. Tai oikeastaan se vauva ei kasva

mahassa kaalilaatikon ja kevytkolan seassa. Vauva kasvaa paikassa, jonka nimi on *kohtuuton* tai jotain sinne päin.

On kiva saada pikkuveli. Voin harjoitella siten lapsen hoitoa. Kun saamme Marian kanssa vauvoja, mä olen jo harjaantunut lastenhoitaja. Toisin kuin Urho, jonka tehtäväksi jää varmaan kolmannellakin kerralla olla enimmäkseen vaippakuski.

Niistä lapsista ei ole vielä Marian kanssa sovittu. Ensin pitää tanssia häätango, ostaa pyykinpesukone ja ikkunaverhoja sekä käydä ainakin tämä kuutosluokka loppuun.

Asuntoja olen vähän jo katsellutkin. Yksi mukava kaksio joen rannalla olevassa talossa maksaa vain 178 000 euroa! Mulla on säästössä jo 83 euroa, joten vähän vyötä kiristämällä saamme ensiasunnon suhteellisen pian.

Olisi hauskaa asua Marian kanssa. Pelaisimme ja katsoisimme telkkaria ilman kenenkään nalkutusta sotkuista. Söisimme karkkeja ja pusailisimme peiton alla. Illalla olisi kuitenkin parasta mennä kotiin nukkumaan, jotta saisimme seuraavana päivänä aamupalaa ennen kouluun lähtöä.

Luoja oli tasapuolinen mun suhteen. Maailman ihanimman tyttöystävän ja parhaiden kamujen vastapainoksi sain yhden lukihankaluuden. Se tarkoittaa sitä, että lukiessa ja kirjoittaessa sanat muuttuvat toisiksi. Kimppukukka onkin yhtäkkiä kimppakakka ja koululaukku on kuolaloukku.

Aluksi se pänni, mutta sitten pääsin potutuksesta eroon. Mä päätin, että ne eivät ole oikeastaan virheitä, vaan *toisenlaisia tulkintoja*. Vähän niin kuin politiikassa. Sen päätöksen myötä musta tuli täydellinen.

KIRKONPENKKIURHEILUA

Ihmiset uskovat monenlaisiin jumaliin. Joidenkin mielestä jumala on valkopartainen seniori, joka vaklaa pilven takaa muiden toilailuja. Toisten mielestä jumala on elämää ylläpitävä voimanlähde, vähän niin kuin irtokarkit viikonloppuna.

Kukaan ei ole nähnyt jumalaa livenä, eikä yksikään tiedä varmasti, missä jumala asuu. Siksi ihmiset ovat rakentaneet temppeleitä, kirkkoja ja moskiittoja, jotta jumala voisi piipahtaa niissä ihmisiä moikkaamassa. Tai ainakin ihmiset voisivat moikata jumalaa.

Kirkossa käynti on meidän luokan lempipuhua. On hauska kävellä pitkässä letkassa kirkkomatkat ja huutaa ohikulkeville ihmisille: